

[Finansministeren.]

befale Forslaget til velvillig Behandling i det høje Ting.

Jeg skal dernæst tillade mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Anvendelsen af Efterbetalings- og Bødeløb vedrørende Indkomst- og Formueskat til Staten og den fælleskommunale Udligningsfond i Finansaarene 1945—46 til 1948—49.*

Dette Lovforslag er fuldkommen analogt med det Forslag, der for nylig blev behandlet og vedtaget i det høje Ting vedrørende de tilsvarende Efterbetalinger og Bøder for Kommunernes Vedkommende.

Lovforslagets Hovedindhold er Bestemmelsen i § 1, der gaar ud paa, at den væsentligste Del af de Beløb, der i Finansaarene 1945—46 til 1948—49 indgaar som Efterbetaling af for lidt erlagt Indkomst- og Formueskat til Staten og den fælleskommunale Udligningsfond og som Bødetillæg til disse Efterbetalinger, ikke som hidtil skal tages til Indtægt paa Statsregnskabet under de normale Poster for disse Indtægter, men skal overføres til Statens Reguleringskonto hos Danmarks Nationalbank og saaledes anvendes til Nedbringelse af Statens Gæld til denne, paa samme Maade som det for Kommunernes Vedkommende er blevet bestemt, at de Beløb, der tilfalder Kommunerne, skal indbetales i Nationalbanken.

Gennemførelsen af Pengeloven af 22. Juli 1945 har foreløbig afsløret Formue-differencer til et samlet Beløb af ca. 2,7 Milliarder Kr., og de Revisioner af Skatteansættelserne, som dette vil give Anledning til, kan rent skønsmæssigt anslaaes at ville indbringe det offentlige ca. 1 300 Mill. Kr. i Efterbetalinger og Bøder, fordelt med 900 Mill. Kr. til Staten, 100 Mill. Kr. til Udligningsfonden og 300 Mill. Kr. til Kommunerne. Behandlingen af disse Sager, hvoraf kun en mindre Del er eller vil blive afgjort i indeværende Finansaar, medfører et uhyre stort Arbejde for Skattemyndighederne og maa med det begrænsede administrative Apparat, der kan raades over, ventes at ville strække sig over flere Aar frem i Tiden; det kan næppe være afsluttet før i Finansaaret 1948—49. I disse Aar, hvor Behandlingen af de Sager, der udspringer af Pengeloven, staar paa, vil derfor Provenuet af Skatteefterbetalingssagerne indgaa med Beløb, der langt overstiger disse Sagers normale Provenu, og som det allerede er fremhævet af min Kollega, den højtærede Indenrigsminister, ved Forelæggelsen af Forslaget til Lov om Anvendelsen af de Beløb, der tilfalder Kommunerne som Efterbetaling af for lidt erlagt Kommuneskat m. v., er

Regeringen af den Anskuelse, at denne af Pengelovens ekstraordinære Foranstaltninger fremkaldte Forøgelse af Provenuet af Efterbetalinger og Bøder ikke bør behandles som normale Driftsmidler, der kan anvendes til Nedsættelse af Skatteudskrivningen eller til Dækning af Udgifter paa det aarlige Budget, men bør anvendes til Samering af vort Pengevæsen gennem Nedbringelse af Statens Gæld til Nationalbanken. Det er derfor foreslaaet, at Provenuerne af disse Efterbetalingssager i de omhandlede Finansaar kun skal tages til Indtægt paa de almindelige Skattekonti, for saa vidt angaar den Del af disse, der svarer til de normale Provenuer, beregnet som Gennemsnittet af disse Indtægter i Finansaarene 1942—43 til 1944—45, dog med Tillæg af det Skatte-tab, der fremkommer ved, at Efterbetalingsbeløbene kan fradrages i den skattepligtige Indkomst for det Aar, i hvilket Efterbetalingen erlægges. Normalprovenuerne er for Statens Vedkommende beregnet til 8 Mill. Kr. aarlig og for Udligningsfondens Vedkommende til 1 Mill. Kr. aarlig, og Skatte-tabet kan for Statskassens Vedkommende anslaaes til $\frac{1}{3}$ og for Udligningsfondens Vedkommende til $\frac{1}{2}$ af Totalsummerne af de Efterbetalinger, men ikke Bøder, der tilfalder hver af disse Kasser, idet Bøder jo ikke kan fradrages i den skattepligtige Indkomst. Hele Resten af Efterbetalinger og Bøder skulde herefter overføres til Statens Reguleringskonto hos Danmarks Nationalbank.

I Lovforslagets § 2 er der foreslaaet Oprettelsen af et særligt Nævn til Behandling af Andragender om Henstands- og Afdragsordninger i Forbindelse med de Efterbetalings- og Bødesager, der udspringer af Pengelovens Foranstaltninger. Det maa nemlig betragtes som givet, at det Efterkrav, som en Skatteyder kan blive stillet over for, i mange Tilfælde vil være af et saadant Omfang, at det langt overstiger hans likvide Midler, saaledes at Kravets Inddrivelse inden for den normale Tidsfrist vilde tvinge ham til Realisationer, der kan være ødelæggende saavel for hans Erhverv som for hans og hans Families Velværd, og som muligvis endda vil kunne medføre Tab for det offentlige, der vilde kunne være undgaaet ved en mere lempelig Afvikling. Fastsættelsen af saadanne rimelige Henstands- og Afdragsvilkår under Varetagelse af Hensynet til den fornødne Sikkerhed for Kravet vil ofte kræve indgaaende Undersøgelser og Overvejelser, som Administrationen vanskeligt vil kunne overkomme, og det synes derfor paakrævet at oprette et